

העם

תגיד לי מי מוריד...

כל מורה חמישי מתנגד לדמוקרטיה. כל מורה שני מתנגד לשיוויון זכויות.

איך עוצבו הצעירים הישראליים, הפועלים כיום בשטחים הכבושים?

מי חינך את החיילים, השועמרו השבוע לדין בעוון קבורת אנשים חיים, התעללות בשכויים כפותים, ומעשים גרועים עוד יותר?

השבוע פורסם מחקר אקדמי, המטיל אור על מערכת החינוך הישראלית.

על פי מחקר זה, 80% של המורים מגדירים את עמדותיהם כדמוקרטיות.

משמע: 20% של המורים מגדירים את עמדותיהם כבלתי-דמוקרטיות.

כל מורה חמישי מתנגד לדמוקרטיה בהכרח מלאה!

החוקרים לא הסתפקו בכך, והם ברקו את טיב עמדותיהם של המורים הטוענים שהם "דמוקרטיים". בתשובה לשאלות ספציפיות הסתבר כי כמחצית ממוריי ישראל מאמינים שאסור לתת לאזרחים הערבים בישראל שיוויון זכויות.

אין זה בא כהפתעה למי שמכיר את האווירה השוררת בחררי-המורים של מרבית בתי-הספר בישראל. תמיד היה ברור כי רוב רובם של מוריי ישראל "החילוניים" הם ניצים לאומניים, ואילו הרתיים קיצוניים עוד יותר. רבים מהם שונאי-ערבים מובהקים.

לרוכס וולנגטון, המצביא שניצח את נפוליון, מייחסים את האמירה: "הניצחון של ווטרו הושג במיגרש-המישחקים של בית-הספר איטון!" כל-מר: החינוך הבריטי הוא שיעצב את הקצינים שהחזיקו מעמד בגיהנום של ווטרו וניצחו.

מה שמתרחש עכשיו בגדה וברצף עה נולד בחררי-המורים של בית-הספר הישראלי.

האמשלה

פה מביק מרגליות

יצחק רבין הוא הוגה-הדיעות של ממשלת-ישראל. השבוע הפיק פנינה נוספת.

יצחק רבין שולט כיום במדינת ישראל. מבין השלישיה המובילה — "פורום ראשי-הממשלות" — הוא עתה האיש הקובע, הוגה-הדיעות של התגורר בה הישראלית על ההתקוממות.

מאז ראשית ההתקוממות, השמייע רבין כסרטינע פנינים של הגות.

תחילה אמר שהעניין ייגמר תוך כמה ימים.

אחר-כך אמר שהעניין ייגמר תוך כמה שבועות.

אחר-כך אמר שהפלסטינים ית-עייפו לפנינו.

אחר-כך דיבר על "כוח, עוצמה ומכות". זהו עתה הפסוק הישראלי המצוטט ביותר בעולם, מאז ימי הנביאים.

אחר-כך אמר שהם צריכים לדעת שבאלימות לא ישיגו דבר.

השבוע השמייע רבין פסוק נוסף: אסור שמישהו ממנהיגי ישראל "ישנה את עמדתו בגלל המתרחש בשטחים".

משמע: מוטב שיצחק שמיר ואריאל שרון ידבקו בעמדותיהם הרוות-האסון, ובלבד שלא יתקבל הרושם שמא שינו אותן כתוצאה מן ההתקוממות הפלסטינית.

הפסוק כולו ילדותי. פירושו: אסור לציבור ללמוד מן המציאות המשתנה לנגד עיניו, ולהתאים את דיעותיו לשינוי זה. יש להתייחס אל הפלסטינים בשטחים הכבושים כאילו היו עדיין בעבריים הנרצעים מלפני שנה, ולא כפי שהם כיום, אחרי שלושה חודשים של דם ודמעות.

ובצורה קלאסית יותר: בהישמע היריות צריכה המחשבה לשבות.

מדיניות הבדיחה המעוכפת

מעט מדי. מאחר מדי - סיסמה זו ציינה את המלך של שולץ.

הבדיחה המעופפת, ששמה שליחות שולץ, נמשכה השבוע במלוא המעוף.

לשווא ניסו אמצעי-התיקשורת לשוות לה דראמה. הציבור הישראלי הבין אינסטינקטיבית שזהו ניסיון-נפל.

בעודו יושב בירושלים — ומפנין על-ידי כך לכל העולם הערבי שהוא עומד בצד ישראל — הגיח שולץ מדי יום לבירות הערביות ובפיו מלל רב.

לפני 20, ואולי אף לפני 10 שנים, יכול היה לרכוש לבבות במלל זה. אולם בשנת 1988, שלושה חודשים אחרי התחלת ההתקוממות, מלל זה אינו מרשים עוד איש.

כל מה שיש באמתחתו של שר-החוץ

עצרת "הקו האדום" בראשי-הניקרה החיילים זרקו אבנים

צועדי "הקו האדום" בגליל אחת ערביה, אחר יהודי

למרבה צער, זמנים אלה עברו ללא-שוב. ההתקוממות שמה להם קץ. ערמונים מן האש. שאר המנייגים הערביים פעלו בהתאם לאיני-טרסים שלהם במציאות של פברואר 1988.

המלך חוסיון ירק בגלוי בפני שולץ. הוא לא טרח כלל לבוא לעמאן, כדי להיפגש עימו. הוא הניח לעזרוויו — אחיו הצעיר וראש-ממשלתו — לדבר עם שולץ. אם שולץ רוצה לדבר עימו, אמר, שיחפש אותו. המלך מרוגז, מפני שהוא מאמין כי ארצות-הברית ביונזה שנים יקרות בתרגילי-סרק, ואינה רצינית גם עכי שיו. כיום אין המלך רוצה לקבל בחורה את הגדה הבערת. אין הוא מוכן להוציא את הערמונים מן האש למען ישראל והאמריקאים.

הנשיא חוסני מובארכ לא יכול היה לירוק בפני שולץ, מפני שהוא זקוק לשלושת מיליארדי הרר-לארים שהוא מקבל מארצות-הברית מדי שנה. אך הוא אמר לשולץ בשיחה סגורה שאין טעם לגשת לעניין בלי אש"ף.

הנשיא האפטי אל-אסד היה הערמומי ביותר. הוא ביטל את כל הצעות שולץ במחיידי, אך אמר שהוא מוכן להמשיך במשאומתו — בתנאי שארצות-הברית תבטול את החרם על סוריה, שהוטל בגלל עזרת דמשק לטרור של אברנידאל. כרגיל, ביקש אסד לנצל את העניין הפלסטיני לטר-בת האינטרסים המידיים של סוריה.

איי-אפשר לזוז. פחות מכל התי-רשם משולץ יצחק שמיר. הוא לא היה מוכן לזוז. וגם אילו רצה — לא יכול היה, מפני שתבריו בליכוד מחכים לו בפניה. שמיר מעריך, בצדק, שהעניין כולו אינו אלא תרגיל אמריקאי, שנועד

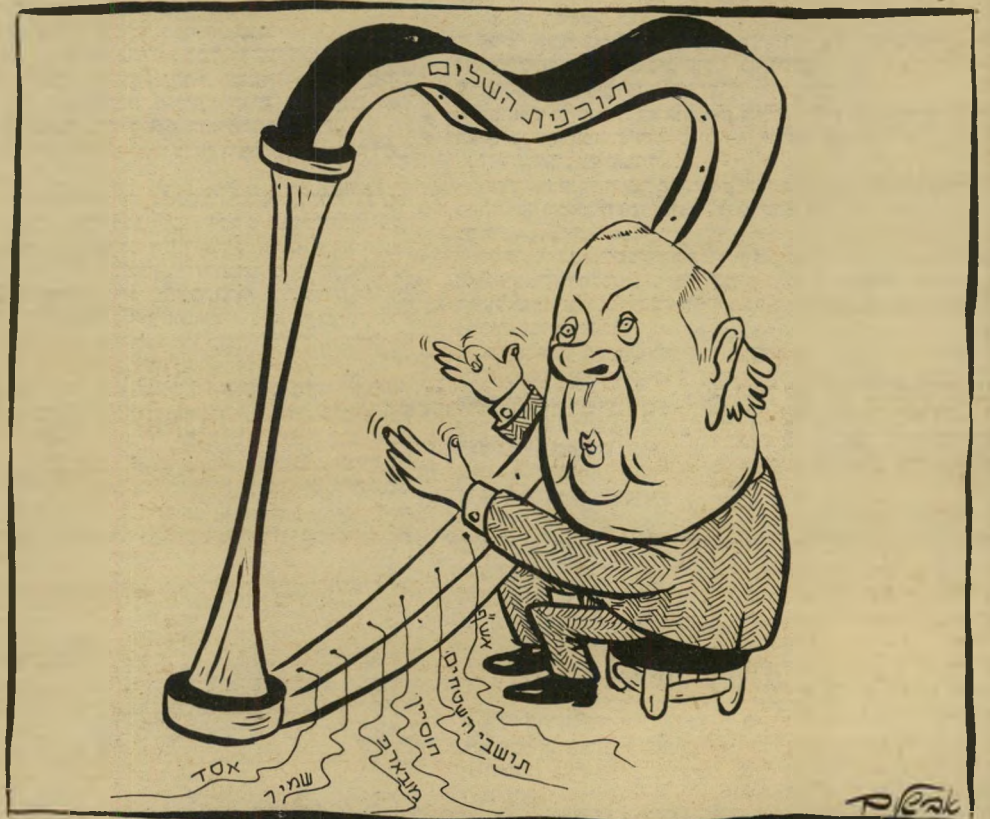
האמריקאי הוא בבחינת "מעט מדי, מאוחר מדי". רגע פאתטי. הרגע הפאתטי ביותר של שולץ היה בירושלים המיו-רחית. בשחצנות האופיינית לאמריקאים ולישראלים, בא שולץ לרכוש את לב הפלסטינים בסידרה ארוכה של מילים יפות, חסרות תוכן ממש. הוא סבר שאם ייכנס את "המנהיגים המקומיים" בירושלים המיורחית, ויפרוש לפנייהם את המליצות המצלצלות, הם יגיבו כמו אפריקאים לפני 200 שנה כשהמיסיונר הלבן הביא להם כדורי-זכוכית ציבערי ניים.

המנהיגים לא באו. הביטחון העצמי החדש שלהם, לקראת תום החודש השלישי של ההתקוממות, איפשר להם לירוק בפני "המוכיר".

וכך עמד שולץ לבדו בחצר של מלון המושבה האמריקאית במיזרח-ירושל-לים, מול בריכת-הדגים הקטנה, ונאם לפני רוחות-ירפאים. בטלוויזיה נראה כאילו הוא נואם לפני קהל פלסטיני גדול. למעשה לא עמד מולו איש. את המליצות על "הזכויות החוקיות" של הפלסטינים — סיסמה ריקה מתוכן, שמנתנם בגין חתם עליה בקמפ-דייוויד — גיבב באוזני החלל הריק.

מי ימנה? שולץ ניסה לחזור על התרגיל בצורה אחרת. הוא הומין את "המכוברים" הפלסטיניים לקאהיר. אש"ף הגיב בהודעה מתונה: הוא מסכים לפגישה בין שולץ והפלסטינים, בתנאי שאש"ף ימנה את המישלחת הפלסטינית, שתהיה מורכבת הן מני-ציגי האוכלוסיה בגדה וברצועה, הן מנציגי הפוערה הפלסטינית.

שולץ לא יכול היה לקבל תנאים אלה, שהיו מביאים עליו את זעם השדולה היהודית. הוא עמד על כך שהוא עצמו יקבע מי הם הנציגים הפלסטיניים.

את המנגינה הזאת אי-אפשר להפסיק